

12. Матошко А.В., Чугунный Ю.Г. Днепровское оледенение территории Украины. – К. : Наук. думка, 1993. – 192 с.
13. Мороз С.А. Олістостромова природа Канівських дислокацій. – Сучасний стан та перспективи розвитку геоморфології, неотектоніки, геології та палеогеографії антропогену України. Тези доповідей наук. конф. до 90-річчя проф. П.К. Заморія. – К.: Виробничо-поліграфічний центр "Київський університет", 1996. – С. 15 – 17.
14. Олійник Я.Б., Стецюк В.В. Природні та етнокультурні феномени України. – 2-е, перероб. та допов. – К.: ВПЦ «Київський університет», 2008. – 215 с.
15. Палієнко Е.Т., Мороз С.А., Куделя Ю.А. Рельєф та геологічна будова Канівського Придніпров'я. – К.: Вид. Київ. ун-ту, 1971. – 96 с.
16. Подгородецкий П.Д. Крым: Природа: Справ. изд. – Симферополь: Таврия, 1988. – 192 с.
17. Стецюк В., Кривик О. Ідея автентичності в оцінюванні природної та етнокультурної цілісності заповідних територій України // Збереження і моніторинг біологічного та ландшафтного різноманіття в Україні. – К.: Національний екологічний центр України, 2000. – С.С. 178 – 181.
18. Україна: природна спадщина. Фотоальбом. Міністерство екології та природних ресурсів України за сприяння Програми розвитку ООН в Україні. – К.: Новий друк, 2001. – 40 с.
19. Тойнби А. Дж. Постигание истории. – Москва: Прогресс, 1991. – 736 с.
20. Шелухин С. Назва України. – Хроніка. Український культурологічний альманах. – 2000. – Вип. 2.

*О.Г. Топчієв, проф., д. геогр. н., В.В. Яворська, доц., к. геогр. н.
Одеський національний університет імені І.І.Мечникова*

ТЕОРЕТИЧНІ ПОСТУЛАТИ НОВОГО АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ УКРАЇНИ

У всіх східно-європейських країнах протягом 1990-х років проведені адміністративно-територіальні реформи, що стверджують таку закономірність: нова політична система, нова система влади, обов'язково супроводжується і закріплюється новим адміністративно-територіальним устроєм. Винятком лишається наша країна, хоча і тут зроблені помітні кроки до адміністративно-територіальної реформи (АТР). У 2000 р. створена державна комісія з адміністративно-територіального устрою (АТУ) України. Свого часу в уряді країни була посада віце-прем'єр-міністра з питань АТР. Були розроблені й обговорені численні проекти нового АТУ країни, таксономія нових адміністративно-територіальних одиниць (АТО) та принципи їх виділення. Нагадаємо, що чимало проектів нового АТУ розроблені географами. Географи входили до складу комісії з АТУ України. Є принципи (постулати) щодо нового АТУ країни.

Перший такий постулат полягає у необхідності пов'язати новий АТУ з регіоналізацією країни. Країни ЄС для розробки і реалізації регіональної політики обов'язково поділені на регіони, затверджені національним законодавством. Це одна з вимог для країн Центрально-Східної Європи, що хочуть приєднатися до ЄС. Встановлені своєрідні «нормативи» регіонів за їх розмірами та соціально-економічним потенціалом (NUTS-2). В Україні офіційної регіоналізації поки що нема. Схеми регіонів, що їх розглядають у шкільній і вузівській географії, мають суто пізнавальний характер і тільки.

Державну регіональну політику ведуть на даний час за областями (обласними регіонами) АРК. Наведемо окремі приклади, що ілюструють неприпустимість такого масштабу регіоналізації. Стратегія соціально-економічного розвитку України та її регіонів на період до 2015 р. розроблялася так, що перспективи і пріоритети Карпат обґрунтовані у чотирьох обласних регіональних програмах - незалежно і нескоординовано. Розвиток море-господарського комплексу країни прописаний у шістьох обласних (та АРК) регіонах – так само врізнобій і неузгоджено. Регіональними столицями у нас слугують на рівних Харків і Полтава, Одеса і Херсон і т.д. Зрозуміло, що реальні регіони України повинні бути значно крупнішими, ніж наявні області [7].

На даний час регіоналізацію України розробляють за двома підходами. За першим – не чіпають чинного АТУ і виділяють регіони шляхом групування та об'єднання сусідніх областей. За другим - пропонують радикальну АТР і виділяють регіони як АТО першого рівня (замість сучасного обласного поділу). Ми вважаємо, що саме цей підхід розв'яже дві взаємопов'язані проблеми: створить надійну основу для розробки і реалізації державної регіональної політики і

закладе основи більш раціонального АТУ України, що враховує реальне різноманіття природно-ресурсних та соціально-економічних умов країни[5,7].

Новий АТУ України необхідно розробляти на фундаментальних географічних засадах, поєднано з регіоналізацією країни.

Другий принцип (постулат) нового АТУ такий. В основу нового АТУ повинен бути покладений докладний аналіз розселення населення країни. Саме просторовий розподіл населення створює об'єктивну генетичну, історико-географічну основу адміністративно-територіального устрою країни. На даний час в Україні офіційно затверджена багаторівнева система розселення, прив'язана до чинного АТУ. Виділені системи розселення різних рівнів і масштабів – національна, регіональні (обласні та АРК), міжрайонні (групи адміністративних районів), райони, локальні (групи поселень). З одного боку, це логічно, оскільки системи розселення повинні управлятися, з другого – неправильно, оскільки сучасний АТУ позбавлений об'єктивної географічної, зокрема розселенської, основи. Скажімо, Одеська область протягом радянського часу змінювала свій склад і межі п'ять разів (5 варіантів Одеської регіональної системи розселення?), Херсонська область утворена 30 березня 1944 р.(!), що пов'язано з помилкою у газеті «Правда» (яка не могла помилятися!). Про яку об'єктивність такого рішення можна говорити?

Висновок очевидний: не системи розселення повинні прив'язуватись до чинного АТУ, а новий АТУ повинен спиратися на генетично вкорінені, історико-географічно зумовлені системи розселення різних територіальних регіонів.

У численних проектах нового АТУ країни використовуються різноманітні ознаки і критерії виділення АТО різних рівнів. За географічною методологією, серед таких ознак повинні бути природні та соціально-економічні комплекси відповідних типів і просторових масштабів, а також територіальні системи розселення (вже обговорювались), виробничої та соціальної інфраструктури, виробництва, рекреації, духовної життєдіяльності (етнічно-конфесійні та ін.). Це третій постулат географічного обґрунтування нового АТУ країни. Для потреб розробки нового АТУ країни недостатньо користуватися компонентними (навіть узагальненими макрокомпонентними) територіальними комплексами і територіальними системами. АТО в ідеалі повинні являти собою території з соціоприродною чи природно-господарською однорідністю і цілісністю. Географи ще недостатньо мірою володіють теорією та методологією високоінтегрованих соціоприродних (природно-господарських) територіальних комплексів і систем, природно-господарських регіонів і районів. І розробка відповідних теоретичних засад та методичних принципів є актуальним і невідкладним завданням географічної науки. Як приклад невідповідності особливостей природи, розселення та господарства на регіональному рівні у чинному АТУ можна згадати лісостеповий гірничопромисловий південь Луганської області та її степові сільськогосподарські північну й центральну частини, індустріальні осередки Донецької й Запорізької областей та їх сільську приазовську периферію, приналежність північної частини Львівської області до Полісся співставно з лісостеповим Розточчям і т.д.

У новому АТУ країни повинні бути враховані географічна парадигма територіальної організації суспільства та концепції регіональних територіальних структур розселення та господарства. Це четвертий постулат географічного обґрунтування нового АТУ та таксономії його АТО. Різна територіальна організація, різні типи територіальних структур природи, населення та господарства для самих географів стали вже хрестоматійними, але вони надто повільно входять у практику містобудування, територіального планування, державного управління і місцевого самоврядування.

Для приморських регіонів країни з їх приморсько-фасадною територіальною організацією у новому АТУ необхідно враховувати берегові зони, які концентрують населення, інфраструктуру, господарство, а також зони тяжіння – хінтерланди, форланди (за А Геттнером), до великих портових міст, господарське ешелонування території та акваторії вздовж берегової лінії. Для регіонів з потужними «регіональними столицями» потрібно встановити принципово нові АТО, що поєднують великі і середні міста з їх приміськими зонами - зонами «спільних інтересів» Для прикордонних регіонів характерною стала наявність міжнародних договірних формувань – єврорегіонів, які необхідно правильно «вписати» в новий АТУ. Як приклад неузгодженості наявних євро-регіонів згадаємо «Нижній Дунай», до складу якого входять три повіти Румунії, один повіт Молдови і вся (!) Одеська область (логічно було б включити в Єврорегіон лише чотири придунайські райони Одещини). Для регіонів з розвиненою гірничодобувною індустрією необхідно як одиниці АТУ виділити міські агломерації та кущі гірничопромислових пунктів і центрів.

П'ятий постулат географічної основи нового АТУ країни - необхідність формування природних каркасів екологічної безпеки регіонів. Закони України «Про Програму формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки» (2000 р.) та «Про екологічну мережу» (2004 р.) створили нормативно-правову базу цього напрямку. Постанова Уряду (2000 р.) зобов'язала всі обласні державні адміністрації та Кабінет Міністрів АРК розробити і затвердити концепції і програми формування регіональних екологічних мереж (екомереж). Показово, що регіони, які мають в своїх університетах достатньо сильні географічні факультети це доручення Кабінету Міністрів виконали. Новий АТУ країни необхідно певним чином узагальнити з національною і особливо з регіональними екомережами. Критерії такої відповідності доволі прості: АТО першого рівня (регіони, краї, землі) повинні мати раціональний і виважений природний каркас екологічної безпеки – регіональну екомережу [6].

Згадаємо ще один географічний підхід, який необхідно використати при розробці нового АТУ країни. На початку 1990-х років країни ЄС почали розробляти планування території у регіональному вимірі (Програма планування території Балтійського басейну та ін.). Цей напрям дещо перегукується з районним плануванням (більш вдало – районною планівкою), що мала на меті впорядкування природного середовища, розселення та розміщення виробництва на відносно малих, густозаселених територіях. За постановою Уряду (2000р.) була розроблена Генеральна схема планування території України, затверджена Законом України (2002р.) і відзначена Державною премією України (2003р.) [1].

На даний час розпочато розроблення схем планування регіонів, регулярно складають генеральні плани міст. Планування територій разом з районним плануванням (районною планівкою) і складанням генеральних планів міст ми називаємо геоплануванням, метою якого є впорядкування середовища життєдіяльності суспільства для його екологічного оздоровлення, покращення якості життя населення, більш повного і ефективного використання природно-ресурсного потенціалу території. Це шостий постулат географічного обґрунтування нового АТУ країни. АТО різних рівнів у новому АТУ повинні виділятися з урахуванням геопланувальних особливостей території, за характерними просторовими поєднаннями певних видів господарського використання території, транспортних та інфраструктурних мереж. Географи повинні активно розробляти регіональні схеми планування території і повною мірою використати їх для розробки нового АТУ країни.

Лишається недостатньо розробленим у теоретико-методологічному і методичному аспектах ще один цікавий і змістовний напрям географічної науки. Географи розробили поняття процес господарського освоєння території, етапів і стадій заселення та освоєння території та ін., які у сукупності визначають сьомий постулат географічної розробки нового АТУ країни. В межах України географічна амплітуда господарського освоєння різних територій сягає 700-1000 років, істотно різняться історико-географічні особливості заселення та економічного розвитку різних частин України. Слід систематизувати та типізувати головні різновиди заселення та господарського освоєння окремих регіонів країни, класифікувати їх за тими чи іншими «траєкторіями» соціально-економічного становлення, рівнями розвитку продуктивних сил, успадкованими та набутими проблемами подальшого соціально-економічного руху. Глибоке розуміння історико-географічних відмінностей у заселенні та господарському освоєнні різних частин України, їх впливу на територіальну організацію населення та господарства слугуватиме обґрунтуванню більш правильної схеми АТУ країни.

Наведений перелік показує головні напрямки участі географічної науки у розробленні нового АТУ та здійсненні АТР, вкрай необхідній для впровадження ефективної регіональної політики та вдосконалення всієї системи державного управління та місцевого самоврядування. Регіональний обсяг географічного забезпечення цієї проблеми – інформаційного, картографічного, геоінформаційного, наукового, пілотно-проектного значно ширший. Про посилену увагу географів до проблем АТР і нового АТУ свідчать перші дисертаційні розробки [3] і зростаючий потік публікацій і наукових обговорень питань регіоналізації та адміністративно-територіального облаштування країни.

Література

1. Генеральна схема планування території України. – К.: Держкомітет України з будівництва та архітектури. ДоржНДІ проектування міст «Діпромисто», 2002. – 32 с. + 15 карт.
2. Пістун М.Д., Мельничук А.Л. Сучасні проблеми регіонального розвитку (навчальний посібник). – К.: ВПЦ «Київський університет», 2009. – 200 с.

- 3.Тітенко З.В. Суспільно-географічні аспекти адміністративно-територіального устрою обласного регіону (на прикладі Одеської області) // Автореферат на здобуття наукового ступеня канд.геогр.наук. – Одеса, 2007. – 20 с.
- 4.Планування території у контексті сталого розвитку регіонів // Регіональні проблеми України: географічний аналіз та пошук шляхів вирішення. – Херсон: ХДУ, 2005. – С. 118-123.
- 5.Регіональна політика України і шляхи її реалізації //Краєзнавство. Географія. Туризм. – №29 – 32 (178 – 181). – 2000. – С.9 – 11.
- 6.Формування екологічної мережі й територіальна організація довкілля // Географія та основи економіки в школі. – 2003. – №5. – С. 42 – 45.
- 7.Топчієв О.Г., Безверхнюк Т.М., Тітенко З.В. Регіональний розвиток України і становлення державної регіональної політики (навчально-методичний посібник). – Одеса: ОРІДУ. НАДУ. 2005. – 223 с.